

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

Quo dies primus et secundus continentur

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1866

§. I, Sancti cultus a sæculo saltem XI stabilitus; Lectiones Breviarii
Santonensis ei propriæ: ejus in quibusdam Martyrologiis annuntiatio et
apud varios scriptores, ut vere sancti, memoria.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73889](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73889)

AUCTORE
J. G.
uti et de S.
Martini ora-
torio, quod
Sanctus con-
didit,

12 Quod spectat ad oratorium, quod a S. Augusto sub invocatione S. Martini in loco Brivas ædificatum rectumque Gregorius Turonensis testatur, observat Ruinartius, pro Brivas alibi legi Brias, additque: Habetur in archipresbyteratu Exoldunensi locus DE BRIVIS, BRIVES dictus, ubi cum ecclesia parochiali exstat prioratus, Dolensi olim monasterio subjectus, qui fortasse hic designatur. In Catalogo quoque beneficiorum diocesis Bituricensis, anno 1648 edito, in eodem archipresbyteratu Exoldunensi parœcia DE BRIVIS, BRIVES L'AUMOSNERIE; ac Prioratus de Brivis L'AUMOSNERIE DE BRIVES leguntur. Catharinus in Patronatibus Bituricensibus scribit, prioratum illum olim quidem conventualem, at suo tempore simplicem (ut vocant) fuisse, atque in gemina civitate Bituricensis, extra cujus muros situs est, anni 1412 et 1362 obsidione destructum fuisse, locumque, in quo exstabat, Dryas (forte Brias voluit dicere) appellatum.

alteroque S.
Symphoriani,
cui præfuit,

15 De altero, cui S. Augustum præfuisse diximus, monasterio Dionysii Sammarthanus inter vetera diocesis Bituricensis monasteria sic ait: S. Symphoriani monasterium apud Biturigas auctorem agnoscit Probianum, episcopum ecclesie Bituricensis, aut Desideratum, ejus decessorem: id enim obscurum est in Gregorio. Obscuritas hæc oritur ex verbis num. 7 et 8 a me relatis, quibus et Probiani et ejusdem decessoris Desiderati, Bituricensium antistitem, mentio fit; unde dubitari potest, ad utrum referri debeant ista de S. Symphoriani ecclesia dicta: Quam memoratus pontifex fabricaverat ante conspectum muri Biturigi. Philippus Labbeus in Elogio historico ejusdem civitatis eadem de S. Desiderato interpretatus est; Catharinus vero, supra laudatus, ejusdem ecclesie fundatorem, nescio, quo argumento, utriusque decessorem S. Arcadium, de quo apud nos ad Kalendas Augusti breviter actum est, nominavit: quod certe Gregorio refragatur.

14 At multo antiquior eam eandem fecit auctor Patriarchii Bituricensis a Labbeo editi tom. II Bibliothecæ Mss. librorum, cap. 22 in eodem Arcadio, ubi ille ait: Idem gloriosus pontifex Archadius... ex hac luce subtractus Kalendis Augusti feliciter migravit ad Christum; cujus sacratissimum corpus cum debita venerationis honore traditum fuit sepulturæ in basilica Symphoriani martyris, ubi usque nunc gloriose quiescit juxta corpus S. Ursini, primi ejusdem Biturigæ civitatis episcopi; quam quidem ecclesiam fuisse olim constructam per eundem divum Ursinum, testatur Gregorius Turonensis capitulo LXXX libri in Gloriam Confessorum. Ita quidem huic auctori, qui sæculo XVI scripsit, videri potuit ex allegato Turonensis loco, quod in ejusdem exordio sanctus ille Ursinus memoratur; sed advertere debuisse, non potuisse S. Arcadium mox ab obitu in ecclesia S. Symphoriani juxta corpus S. Ursini sepeliri, quod idem Gregorius in eodem capite expresse affirmat, in eandem primum illatum fuisse a Probiani episcopo; uti et ipsemet Patriarchii compilator pramiserat in S. Ursino, ac deinde etiam repetit in Probiani, quem eodem Arcadio post S. Desideratum successisse statuit.

13 Ceterum, hæc ecclesia (ita notavit Ruinartius ad dictum locum Gregorii) nunc intra urbis muros, mutato nomine, S. Ursini appellatur, collegio canonicorum et parochie titulo insignis. Consentit Dionysius Sammarthanus tom. I Gallie Christianæ col. 120: Jam pridem, iniquiens, monasterium S. Symphoriani conversum est in collegium canonicorum secularium, nunc S. Ursini vulgo appellatum. Canonicos illos primo Regulares fuisse scribit Catharinus, sed anno 1178 a Guarino archiepiscopo communis vitæ onere exemptos; quod laudatus Sammarthanus col. 36 eodem anno ab illo factum docet, postquam frustra conatus fuerat eosdem ad communem vitam revocare, ut proinde isti jam ante ab ea observantia descivisse dicendi sint.

DE S. PALLADIO EPISC. CONF.

MEDIOLANI SANTONUM IN AQUITANIA II.

COMMENTARIUS HISTORICUS.

§ I, Sancti cultus a sæculo saltem XI stabilitus; Lectiones Breviarii Santonensis ei propriæ: ejus in quibusdam Martyrologiis annuntiatio et apud varios scriptores, ut vere sancti, memoria.

FORTE SUB
ANNUM DC.
Antistes nos-
ter, etsi ali-
quando, teste
Gregorio Tu-
ronensi, de-
liquit, de-
que ejusdem
conditore;

Quos ab universa, at vel maxime a particulari aliqua ecclesia pro Sanctis haberi, Cælitumque honoribus officii cernimus, eos non ad unum omnes usque adeo innoxiam semper exegisse ætatem, quin humani aliquid passi sint, imo et vel animi perturbatione, vel naturæ vehementio-

ris impetu, subinde gravius deliquerint, cum non uno in nostro Opere demonstratum est luctuoso exemplo, tum et suo hic commonstrabit Palladius, Santonensis episcopus, quem indigenæ Saint Pallade et Saint Palais vulgo appellant. Nimirum et is homo fuit; nec ab eo proin res humanæ alienæ fuerunt. Quæ tamen censendæ non sunt, aut illius, aut aliorum Cælitum, qui lapsi in terris quandoque

A quandoque sunt, veræ sanctitati derogare, quotiescumque eas sincera penitentia exceptit, hancque eximia virtutes ornarunt, ac denique pretiosa in conspectu Domini mors coronavit, uti factum in Palladio esse, infra dicenda palam facient. Illius variis locis meminit S. Gregorius, Turonensis episcopus, atque, ut virtutes ejus intactas non reliquit, ita et, uti sincerum decuit scriptorem, delicta ejusdem, vel se vivente vel præsentem, admissa minime dissimulavit; tametsi tamen, quod hic in antecessum dicere liceat, nonnulla illius facta, ab eo scriptore notata, aliquid justæ excusationis habere non immerito queant. Hunc ego Historiæ Francorum aliorumque Operum scriptorem, utpote Palladio synchronum, multarumque, quas refert, rerum oculatum testem, tam presse duce sequar, ut ab eo, nisi quædam prætermissa, ex aliis fontibus eruenda, aut aliqua, parcius ab eodem tradita, evolenda latius aliunde sint, discessurus sim nuspam.

saltem ab anno 1047 ac deinceps publicum cultum habuit.

2 A Palladii ecclesiastico cultu, ac vel idcirco potissimum, quod is propter historicorum martyrologorumque longe plurimum silentium non sat certus videri posset, stabiliendo illustrandoque exordium sumo. Ac primo quidem, quod Gregorius Turonensis supra laudatus nuspam Palladio Sancti titulum adscribat, nec verbum unum de ecclesiastica ejus veneratione habeat, id vero nemini mirum videri potest, cum ille Palladio superstes non vicerit, imo contra biennio saltem ante eum excesserit et vivis; ut adeo Palladium annumerare Sanctis non poterit, nedum de cultu, qui vere Sanctis non statim ab obitu semper redditur, vel obiter meminisse. Quod autem ad classicos martyrologos rerumque Gallicarum Palladio suppare scriptores attinet, non est pariter, cur a nemine illorum eum Sanctis annumeratum esse, miremur; cum ei, uti mihi quidem videtur, vel multo serius deferri cultus cæperit, vel saltem is adeo solennis eorum ætate non fuerit, ut extra Santonensis diocesis limites etiam increbresceret, ac speciali memoria dignus tunc foret. At vero, jam tum saltem ab anno 1047, quo charta foundationis percelebris abbatiæ S. Mariæ apud Santonas data est, præsul nostro Sancti nomen adhaesisse, atque ad ejus cultum, seu, ut tom. II Gallix Christianæ auctæ inter Instrumenta col. 482 alterius chartæ verba habent, ad serviendum S. Palladio canonicos aliquot constitutos fuisse, ex editis ibidem a col. 479 documentis, ad Santonensem ecclesiam pertinentibus, omnino manifestum est. His adde, quod tum in eisdem, tum aliis ibi excusis instrumentis modo ecclesia S. Palladii, modo parochia S. Palladii, aliæ ejusmodi nomina occurrant, ex quibus, sacras ædes sancti Præsulis nostri venerationi dicatas jam tunc existisse, indubium evadit.

uti varia ostendunt documenta,

5 Adhæc, cum, teste Dionysio Sammarthano laudato tom. II Gallix Christianæ auctæ col. 1039 et seq., veteres rituum codices, haud dubie ipsi visi, diserte testentur, capsam reliquiarum S. Palladii nostri olim gestatam in publicis supplicationibus fuisse ad implorandam de celo pluviam, consequens et hinc fit, ut jam pridem cultu ecclesiastico sanctus Præsul gavisus fuerit, tametsi nulla nos doceant monumenta, quo anno sæculove ejus exordium statui debeat. Porro antiquum hunc S. Palladii cultum nulla lapsu temporum detrimenta sensisse, at contra potius non vulgari modo increvisse, Santonensis ecclesiæ Breviarium, anno 1342 excusum, ejus excer-

ptum apographum ex Sammagloriana bibliotheca Parisiensi Oratorii D. N. J. C. mihi humanissime transmisit R. D. Thierry, sat liquido ostendit. Quippe non tantum in præfixo ei Calendario Nonis Octobris Palladio episcopo Officium 9 Lectionum præscribitur; sed et in Litanis, in eadem ecclesia concini pridem solitis, inter sanctum Trojanum, Santonensem episcopum, sanctumque Leontium, proximum nempe sui in Santonensem cathedram successorem, medius statuitur invocaturque S. Palladius, haud secus atque S. Hieronymus aliique indubii Sancti, seu exteri seu indigenæ confessores, quorum suffragia in Litanis illis Santonensis ecclesia suppliciter postulat.

4 Denique folio cxlix ejusdem Breviarii præscriptum in Calendario novem Lectionum Officium, quod saltem duplex minus tunc fuit, integrum exhibetur; quod, quatenus Sancto proprium est, hic transcribere visum fuit. Antiphona ad Magnificat in Vesperis ita habet: O Palladi egregie! O confessor præcipue! O fulgens gemma præsulum! O et Sydus eximium. In omnibus amabilis et in cunctis laudabilis, sis nobis clemens ubique, nunc et in omni tempore. Hanc excipit Oratio, his concepta verbis: Deus, qui in Abrahe, famuli tui, gremio eximium confessorem Palladium dignatus es collocare, illius salutifera supplicatione uranice patrie civibus nos interesse concede. Per Dominum etc. Mox subditur, quod tum temporis ad Matutinum Officium concinebatur Invitatorium, ita sonans: Agmina Christi pangite: adsunt enim celebria Patris nostri solemnia: Jubilemusque igitur Deo nostro unanimes, qui sibi Sanctum gratuito elegit Palladium.

3 Dein subsequuntur ternæ, quæ Sancto propriæ sunt, secundi Nocturni Lectiones, infra discutiendæ, quorum prima, quæ totius Officii quarta est, ita se habet: Palladius, Eutropii discipulus et ab eodem in fide instructus, presbyteratus ordinem suscepit. Et quomodo sanctissime se gesserit, acta ejus demonstrant: nam post mortem sancti Eutropii Santonensis ecclesiæ ordinatur. Tu autem etc. Quæ vero secundi Nocturni secunda est, æque succincte, at præ prima veritati multo conformius, his verbis Sancti gesta refert: Qui ecclesiam optime regens, Christianos tam opibus, quam monitis ac verbis salutiferis satiabat, fovebat et hortabatur: corpusque sancti Eutropii transtulit in novam basilicam, quam ipse construi fecerat. Tertia denique his verbis concepta est: Idemque Palladius Vasium, juvenem Santonicum, pro Christi fide martyrizatum, a Christianis tumultum cognoscens, basilicam eidem Vasio consecravit: in qua abbatem et monachos ordinavit, ut diu noctuque divinis inservirent obsequiis. Tandem Palladius virtutibus et miraculis plenus obdormivit in Domino. Hactenus Lectiones propriæ, quæ de constanter exhibito jam pridem S. Palladio cultu, eoque minime vulgari, dubium relinquunt nullum.

6 At, inquit, qui a Santonensi ecclesia antiquo constantique cultu afficitur Palladius, is septimo ad Lectiones Responsorio, quod ei proprium quoque est in eodem Breviario, ab omni asperitate fellis semper immunis existisse asseritur, et, quod caput est, Lectione quarta S. Eutropii, qui sæculo III pro Christi nomine martyr occubuit, discipulus, proximusque, ut verba innunt, statuitur in cathedram successor; quæ cum in Palladium nostrum, teste S. Gregorio, ab

AUCTORE
J. G.

ipsumque Santonensis ecclesiæ Breviarii,

E

* id est cælestis

e quo lectiones propriæ recitantur;

* supple episcopos

* fortasse operibus

F

quæ non alteri, quam Palladio nostro,

in

AUCTOR
J. G.

asperioris animi noxa subinde non immunem, ac sæculi dumtaxat sexti antistitem, nequaquam cadant; necesse fit, ut non Palladius noster, sed alius quidam ei homonymus Santonensis præsul ecclesiastico apud Santones cultu gaudere asseratur. Ad hæc respondeo, cum Santonensis ecclesia in Officii sui Lectione quinta Palladium in novam basilicam, quam hic construi fecerat, S. Eutropii corpus transtulisse affirmet, quod factum ex S. Gregorio Turonensi Lib. 1 de Gloria Martyrum cap. 36 desumpsit, apertissime ostendit, non de alio Palladio se hoc loco agere, quam de quo sanctus ille scriptor citato cap. sermonem habuerat, qui utique Palladius omnino noster est. Accedit, quod eadem ecclesia S. Vasio, qui sub Alarico Gothorum rege interfectus fuit, basilicam a Palladio suo consecratam fuisse, Lectione 4 asserat, quod certe alteri, quam nostro, convenire nequit.

ut non una in his sit hallucinatio, attribui posse ostenduntur.

B

7 Postrema cum Palladius ille, quem Santonensis ecclesia inter sanctos suos antistites Trojanum et Leontium medium statuit, procul dubio noster sit, hunc pariter, et non alium Officio suo ecclesiastico colere indubie dicenda est; præsertim, cum alter S. Palladius, Santonensis itidem, ut vulgo placuit, episcopus, et S. Eutropii discipulus, in rerum natura existisse non probetur, uti tom. II Gallix Christianæ auct. col. 1054 etiam tradit Dionysius Sammarthanus. Erraverit igitur in eo Officii ecclesiastici auctor, quod vulgi errorem, aut minus accuratum loquendi modum secutus, Palladium fecerit S. Eutropii discipulum; fueritque etiam ultra quam fas est, sancto suo Præsuli indulgentior, cum etiam ab omni asperioris animi culpa illum eximere nixus fuit; at non ob geminam hæc auctoris hallucinationem diversus a nostro dici debet Palladius Santonensis præsul, quem hoc die ecclesia illa Officio celebrat satis solemniter, et cui soli, ut dicenda monstrabunt, cetera conveniunt omnia, quæ in Officii illius Lectionibus referuntur, quæque variis scriptoribus commemorata existant.

Eum quoque variis scriptores et Fasti ecclesiastici

C

8 Nec vero Santonense Breviarium dumtaxat, sed et varii ecclesiastici Fasti, contra ac Bailletus ad hunc diem col. 105 contendit, Palladium nostrum Sanctis annumerant. Testantur id generatim Benedictini, Operum S. Gregorii Magni editores, tom. II col. 828 in suis ad S. Gregorii Papæ Epistolam quadragesimam nonam Annotationibus, et Bouquetus tom. II Scriptorum rerum Gallicarum pag. 552 in suis itidem Annotationibus ad Gregorii Turonensis libri VIII Historiæ Francorum caput quadragesimum tertium. Ex his autem ecclesiasticis Fastis duos, quos mihi videre non licuit, Dionysius Sammarthanus cit. tom. II Gallix Christ. auct. col. 1039 nominatim recenset, vetusta nimirum Lemovicensia et Santonensia Hagiologia, in quibus Sanctus noster verbis hæc annuntiat: Nonis Octobris apud Santones S. Palladii episcopi et confessoris. His præter Martyrologium Gallicanum, auctore Saussayo, cujus verba infra dabimus, consonat Burdegalensis ecclesiæ Usuardinum Martyrologium, quod apud Sollerium in Auctariis ad diem 7 Octobris Palladium nostrum ita memorat: Xantonas civitate, sancti Palladii episcopi et confessoris; ut adeo merito laudatus Sollerius in suis ad Usuardi Auctaria Observationibus pag. 585 miratus sit, cur Sanctus hic a Castellano fuerit prætermisus; nec minus mirum sit, cur in recentiori Martyrologio Parisiensi non fuerit memoratus.

9 Ipsam nunc Saussayi annuntiationem, prioribus multo uberiorem, Sanctique honorifica gesta commemorantem audiamus: Ipso die (ita ad 7 Octobris pag. 697 loquitur) in civitate Santonensi sancti Palladii episcopi et confessoris, qui, Didymo meritorum suffragiis succedens, sanctitatis et doctrinæ gloria cathedram, cui insedit, illustravit. Decoris domus Dei amator et Cælitum cultor egregius, sancti Stephani basilicam, cujus decora pangit Fortunatus, miro opere extruxit. Ecclesiam insuper condidit insignem in honorem beatorum Apostolorum Petri et Pauli, nec non sanctorum Martyrum Laurentii et Pancratii, quorum reliquias misso ad sanctum Gregorium Magnum Luparico presbytero, Apostolico munere, cum elogio pietatis Roma receptas, in eadem basilica omni cum veneratione collocavit; singulorum ipsorum Cælitum pignoribus propriis altaribus attributis, quæ in eorumdem memoriam consecravit. Et ita novem aris, quas in eadem basilica constituit, proprios tutelares cum patrociniis singulorum assignavit. Multis pressuris pius Antistes postea (imo multo verisimilius antea) exercitus est: sic Deo volente, ut, qui Sanctorum merita honorabat, vestigia teneret, et ita præmia eorumdem consequeretur.

D ac ceteris prolixius Saussayus, ex quo elogium

E

10 Tum ita concludit: Tandem igitur cum S. Eutropii, gloriosi pontificis et martyris, Reliquias ævo et hominum oblivione non minus, quam humo sepultas, cælesti beneficio reperisset, emeritæ in Christi obsequio militiæ et ipse demum percepit donativum. Hactenus contextum a Saussayo Sancti nostri elogium eademque expressum litterarum forma, qua is indubius Sanctos certoque cultu affectos in suo Mri. commemorare solet. Ceterum, ut, quantum fieri potest, præstitus jam pridem, nemine contradicente, S. Palladio ecclesiasticus cultus extra controversiam ponatur, itaque rationem reddam, cur eum Saussayi exemplo, nullo discrimine, contra ac Bailletus fecit, indubius Sanctis annumerem, joverit hic recensuisse, quæ Hadrianus Valesius tom. II Rerum Francicarum pag. 521 candide accurateque de Palladio scripsit, hæc nimirum verbis: Hic igitur adeo dissimilem priori novissimam partem ætatis exegit, totque ac tantis virtutibus eminuit, (cum nempe ætate esset provecior) ut post mortem ab ecclesia Sanctis annumerari meruerit, et ecclesiam eidem extra Sanctonorum muros, multasque alias in variis pagi Santonici vicis posterorum pietas nuncuparit.

ejus describitur, Valesius item,

F

11 Ex his duos nominatim exhibet Codex benesficiorum Burdegalensis, Santonensis aliarumque diocesium, anno 1648 typis editus, nempe parochias in archiepiscopatu Bouttevilano diocesis Santonensis sitas, quarum alteri vulgo nomen est Saint Pallais des Combes, alteri Saint Pallais de Verrieres. Porro idem, quod Valesius, universim etiam testatur Dionysius Sammarthanus supra laudatus, ita col. 1059 scribens: Eum (S. Palladium nostrum) agnoscent patronum plurimæ diocesis ecclesiæ parochiales, quæ adeo solito ecclesiarum more solemniter Patronorum ritu sanctum Palladium venerantur. An vero die 6 Septembris, uti ibidem subdit laudatus auctor, in nonnulli ex his ecclesiis re vera Sanctus noster colatur, edicere pro certo nequeo, cum is sui pro hoc die asserti nullum vadem adduxerit, ac ne unam quidem ex his ecclesiis, quæ, pro die 7 Octobris, eum die 6 Septembris venerantur, nominatim

aliquæ, ut vere sanctum celebrant,

A nominatim designet. Ut sit, certe in sua cathedrali ecclesia hoc die 7 Octobris S. Palladius antiquum cultum habuit; ut proin merito de illo ad hunc diem agamus.

§ II. Antistitis nostri illustres natales : aditi episcopatus epocha sat prope definita. Interest Parisiensi synodo anno 573; Santonensi vero anno 579 verosimillime interfuit: Gundobaldi, in Francorum regem a quibusdam levati, jussis plus æquo paruit.

B **S**tabililo illustratoque sancti Antistitis nostri ecclesiastico cultu, cuius, ut superiore § num. 2 monui, nec meminit, nec meminisse potuit S. Gregorius Turonensis, ad hunc ducentem meum, uti ante pariter spopondi, nunc redeo, ut Palladii natales gestaque prosequar. Ac primo quidem, quod ad familiam ejus attinet, testis est laudatus Gregorius Turonensis lib. de Gloria Confessorum, editionis Ruinartianæ, qua utor, cap. 60, eum ex genere quondam divitis Palladii atque adeo, uti apparet, de illa Palladiorum stirpe descendisse, qui, teste S. Sidonio Apollinare in præclara sua ad Bituriges Oratione tom. I Operum Sirmondi col. 600, aut litterarum aut altarium cathedras cum sui ordinis laude tenuerunt; quales in primis fuerunt Palladius Rhetor sæculo IV; Palladius poeta et philosophus, Æmilianus insuper dictus, sæculo V; interque Bituricenses antistites ambo Palladii, quorum alter 4, alter V sæculo floruit. Antistitem nostrum patre genitum fuisse Palladio, quondam comite Gabalitano, qui, ut Gregorius Turonensis lib. IV Historiæ Francorum cap. 40 fusius narrat, vano timore perterritus, ne a Sigiberto rege interficeretur, se ipse miserum non minus, quam mirum in modum suo gladio confodit, Bailletus ad hunc diem col. 105 conjectando adstruit; at minus probabiliter, mea quidem sententia.

C **15** Etenim cum anno 567, prout Cointius vult, vel anno 566, ut Ruinartius habet, miserandus Palladii illius interitus contigerit, paucisque adeo dumtaxat annis, antequam S. Palladius Sanctonensis episcopatus consecratus est; consecrarium fit, ut Palladius, quondam Gabalitanus omnes, si Sancti nostri, jam tum annis 50 aut pluribus nati, pater sit, quinquagenarius saltem exstiterit, utque proin ejus mater, quæ, teste S. Gregorio, interitum filii præcavere nitelatur, ac dein veluti exanimis ad occisi corpus cucurrit, matrona fuerit septuagenaria; quam propectam mulieris ætate, utpote spectatis adjunctis omnino memorabilem, verbulo indicaturus fuisse Gregorius Turonensis omnino videtur; cum tamen eam altissimo silentio involverit. Malim itaque credere, Sanctum nostrum omnino diversum a præfato comite parentem habuisse, antiquo illustrique Palladiorum ortum stemmate, in cuius proprium nomen, utpote nec a Gregorio Turonensi nec ab

aliis coævis, quos consului, proditum, operosius inquirere visum non est.

14 Quo loco, quove tempore natus sit S. Palladius, imo quo determinato anno Santonensem cathedram ascenderit, silet Gregorius Turonensis, quod nempe Vitam ejus ex professo non scriberet. Est tamen, unde episcopatus ejus initium sat prope definiatur. Quippe cum Heraclius, ecclesiæ Burdigalensis presbyter, a Leontio, Burdegalensi metropolitano, post depositum Emerium ad cathedram Santonensem propectus, uti ex Gregorio Turonensi lib. IV Hist. Franc. cap. 26 et ex tomo II Galliæ Christianæ auctæ col. 1057 liquet, circa annum Christi 566 adhuc in vivis fuerit, eique successerint S. Concordius et Didymus, quorum prior sub annum 568, posterior circa annum 570, ut sat verisimile est, mortem obiit; consequens fit, ut non citius, quam sub eundem annum 570, S. Palladius ad Santonensem cathedram promotus fuerit. Ex adverso autem non serius; quam anno 575 ad diem 11 mensis Septembris propecto, ejus episcopatus exordium statui posse, manifestum fit ex concilio Parisiensi IV, eodem anno 575 celebrato, cui concilio Palladius, jam tum Santonensis episcopus, interfuit ac subscripsit, quemadmodum apud Labbeum tom. V Conciliorum col. 919 et seq. videre est. Oportet igitur, ut tempore inter annum Christi 570 et 575 medio ad Santonensem cathedram Sanctus noster evectus fuerit.

15 Quæ porro causa exstiterit, cur Palladius una cum octo sanctitate inclytis aliisque multis præclaris episcopis Parisios ad celebrandam synodum evocatus fuerit, ex ipsis partim concilii Actis non abs re erit hic commemorare. Cum Carnotini territorii presbyter quidam, nomine Promotus, qui, relicta sine episcopi sui litteris cellula sua, illicite et contra canonicam disciplinam ordinatus fuerat episcopus, Carnotinæ diocesis parochiam, in provincia Lugdunensi quarta sitam, cui vocabulum Duno est, (Chateau-Dun nunc vocant) ejusdemque parochiæ facultates, quasi sub nomine episcopatus, invasisset; Pappulus, Carnotensis episcopus, apud Chilpericum regem, cuius imperio Carnotum suberat, de illata sibi sacrisque canonibus injuria conquestus fuerat. At vero, cum Castrum Dunense, etsi diocesis Carnotensis parochia, Sigiberto regi pareret, isque Promotum, subditum suum, tueri constitisset, non poterat non hinc grave scandalum in ecclesia oriri, interque ambos principes recrudescente dissensio. Guntramnus igitur, pius ille Burgundionum rex pacisque amantissimus, quo huic malo iret obviam, de Chilperici et Sigiberti consensu synodum Parisiis in S. Petri basilica, nunc S. Genovefæ dicta, habendam curavit, qua ortæ inter illos reges controversiæ et privatorum querelæ per sanctissimos episcopos dirimi et ex æquo componi possent.

16 Ad hanc itaque synodum cum 51 episcopis unoque presbytero, vice Ricomeri Aurelianensis episcopi fungente, S. Palladius anno 575, non mense Novembri, uti apud Longuevallium tom. III Historiæ Eccles. Gallic. pag. 55 errore, ni fallor, typographico legitur, sed vel ante mensem Septembrem, vel certe ante diem 5 Idus ejusdem mensis Septembris, Parisios advenit, auditisque Pappoli justissimis querelis, una cum reliquis patribus auctor fuit, ut illa synodi, quam habes apud Labbeum tom. V Conciliorum col. 919, ederetur Constitutio, ad Egidium, Rhemensem episcopum, directa, qua Promotus, omissa severitate

AUCTORE
J. G.

sub annum
570 Santonensem
cathedram ascen-
dit.

E

et Parisiensi
synodo, cuius
cogendæ occasio
refertur.

F

anno 575
mense Septem-
bri cum 15
episcopis inter-
fuit.

non tamen,
ut videtur,
ex Palladio
Gabalitano
comite natus.